

Ma Đêm Halloween

Lúc tôi lên bảy gia đình tôi dọn về sống ở Cleveland Ohio trong một khu trung cư lớn gọi là Clifton Manor. Khu trung cư này đã xây lâu năm nên rất cổ xưa và cũ kỹ với những vòng sắt cong chạy dài theo hành lang để chắn gió bên cạnh những cánh cửa lớn đen ngòm không nhìn thấu được. Tôi không nhớ chính xác nó có bao nhiêu tầng nhưng tôi nghĩ là nó có khoảng 5 hay 6 tầng gì đó và ở mỗi tầng có khoảng 15 đến 20 căn.

Đêm hôm đó là Halloween, trời vừa sụp tối, tôi vội vã chuẩn bị đồ đặc và cái bao (áo gối) đi xin kẹo một mình vì má tôi phải ở nhà chăm sóc đứa em mới sanh. Với lại tôi chỉ đi xin kẹo ở trong khu trung cư này thôi không cần đi ra ngoài xin để làm gì, cho nên má của tôi mới an tâm để tôi đi một mình.

Sau khi đi được vài tầng lầu với cái bao gần đầy kẹo vác theo sau lưng, tôi bước vào thang máy để tiếp tục lên trên tầng kế tiếp. Đến tầng trên, vừa bước ra thang máy tôi gặp mặt với Donald, con của người cai quản khu trung cư này. Thường ngày anh ta rất cà chớn, vì học hơn tôi một lớp nên anh ta ý lớn ăn hiếp tôi, còn tôi chỉ là một người con gái nhỏ con yếu đuối thường bị anh ta xô vào bụi cây trên đường từ trường về nhà. Theo phản ứng tự nhiên, khi gặp anh ta là tôi sợ rồi nhưng hôm nay lại khác, anh ta lại chuyện trò với tôi rất tử tế về việc đi xin kẹo và anh ta còn nói rằng những người ở tầng dưới cho kẹo chocolate bar ngon lắm, nếu muốn đi thì anh ta sẽ dẫn đi. Nghe đến những thỏi chocolate thơm ngon làm lòng ham muốn nổi dậy, tôi không đắn đo suy nghĩ gì hết liền theo anh ta.

Chúng tôi vào thang máy đi xuống tận dưới tầng cuối cùng. Cái tầng này có rất nhiều ống dẫn nước, nước rỉ ra từ những đường rạn nứt trên tường làm cho không khí ở đây rất là ẩm ướt và ma quái với những ánh đèn vàng lơ mơ dọc theo hai bên tường. Đồ đặc để đây ở nơi đây được trùm bằng những tấm vải trắng trông giống như những con quái vật. Khi thấy cảnh tượng này tôi cũng hơi sợ nhưng Donald thúc giục gần sắp tới rồi. Donald đi trước tôi nổi gót theo sau.

Màng nhện giăng đầy đầy khắp nơi, có đôi lúc tôi phải cúi xuống để tránh bị màng nhện bám vào đầu tóc. Cuối cùng chúng tôi đến một cái cổng làm bằng gỗ với ống khóa bên ngoài (đáng lẽ tôi phải biết đây là cái cạm bẫy, nhưng vì cứ nghĩ đến những thỏi chocolate mà không để ý gì khác). Donald cầm chùm chìa khóa của ba anh ta này giờ đến bây giờ mới dùng đến nó. Sau khi mở ổ khoá xong, anh ta từ từ kéo cánh cửa gỗ ra, bỗng dưng anh ta đổi sắc mặt với cái giọng cà chớn: Vào trước đi, vừa nói anh ta vừa đẩy tôi thật mạnh vào bên trong căn phòng tối om. Sau đó anh ta đóng sầm cửa lại và khóa tôi ở trong đó. Anh ta đã bỏ tôi ở trong phòng dưới tầng cuối cùng gọi là cái hầm nhà một mình... trước khi đi anh ta còn để lại một tràng cười khoái chí. Lúc đó tôi đã biết mình bị lừa, nhưng đã trễ rồi....

Căn phòng tối om làm tôi sợ lắm, tôi cố gắng dồn hết sức la cho thật lớn, tay thì đập mạnh vào cánh cửa hy vọng có người nghe thấy sẽ xuống nơi này mở khóa cho tôi. Sau một hồi la khóc, thiếu điều gần muốn đá trong quần, tôi không thấy ai đến cứu. nên tôi nín khóc và tìm cách để ra ngoài. Tôi lấy hết can đảm của một người con nít bảy tuổi dựa theo cái tường trơn trượt phủ đầy rong rêu quờ quạng đi trong bóng tối. Càng đi vào trong càng tối, đến nỗi để tay trước mặt còn không thấy, dĩ nhiên tôi vẫn còn dựa theo bức tường đi cho an toàn, bỗng dưng tôi trượt chân té xuống một vũng bùn lầy, ẩm ướt, và hôi hám làm tôi sợ mất hồn. Sau khi bị trượt chân tôi không thêm đi đâu mà chỉ ngồi yên một chỗ, cho đến khi tinh thần kiệt quệ, tôi đổ hết kẹo trong bao gối ra rồi chui vào trong đó. Có lẽ một hồi vì la khóc nên vừa nằm xuống là tôi chìm vào giấc ngủ ngay lập tức.

Không biết mình đã ngủ bao lâu nhưng có gì đó đã làm tôi giật mình. Mở to đôi mắt còn ngái ngủ ra, tôi thấy một vùng ánh sáng lơ mơ cách xa chỗ tôi nằm. Lúc đó tôi nghĩ, có lẽ trời đã sáng nên trong lòng cũng thấy bớt sợ một chút. Nhưng không, ánh sáng đó từ từ tiến đến gần tôi, càng đến gần tôi càng thấy sáng hơn. Chuyện gì đang xảy ra thì tôi không biết, tôi chỉ thấy lạ rồi sợ nên cuộn mình trong bao gối rồi ôm nó thật chặt. Ánh sáng tiến đến càng gần tôi càng thấy rõ hơn, thì ra đó là một người đàn bà đang cầm một cây nến. Bà ta mặc quần áo lạ lắm không giống má tôi và những người đàn bà khác, tóc bà ta thì bới theo kiểu nào đó tôi chưa từng bao giờ thấy. Tôi nhìn bà ta thật kỹ và để ý rằng bà ta không phải đi như một người bình thường mà từ từ lướt tới rất nhẹ nhàng. Khi đến gần tôi, bà ta không nói gì mà chỉ lấy tay chỉ cánh cửa (bây giờ tôi mới thấy được nhờ ánh sáng của ngọn nến), tôi đoán bà ta có thể là má của Donald xuống đây mở khóa cho tôi nên tôi vội nhanh chân chui ra khỏi bao gối chạy nhanh đến cánh cửa lấy tay cầm cái nắm mở ra. Lúc đó tôi mới phát giác ra cửa vẫn còn khóa. Vào lúc này, tôi chỉ biết đứng đó chết trân, hai mắt chăm chăm nhìn người đàn bà không biết từ đâu đến, nhưng chỉ trong vòng vài giây bà ta lướt đến thật nhanh rồi đi. XUYỀN. qua cánh cửa, sau đó tôi nghe rắc. một cái cánh cửa mở ra. Khi cửa mở, tôi phóng nhanh ra ngoài và chạy thẳng một mạch về đến nhà mà không dám quay đầu lại. Về đến nhà tôi mới biết má tôi đã gọi cảnh sát và họ đang lục soát tìm tôi khắp nơi trong khu trung cư tôi đang ở kể cả những nhà hàng xóm kế bên. Vừa thờ hồn hèn tôi vừa kể lại những chuyện đã xảy ra cho má tôi nghe, nhưng khi má tôi nghe đến cái phần tôi gặp một người đàn bà mở khóa cho tôi thì má tôi liền nổi giận nói là tôi bịa chuyện, và chỉ có tôi mới đặt ra câu chuyện ngu xuẩn như vậy...

Rốt cuộc chẳng có người nào tin tôi đến khi cảnh sát xuống dưới hầm nhà và tìm thấy trong căn phòng sau cánh cửa gỗ có nhiều bao giấy kẹo rải rác khắp nơi (bọn chuột đã có một bữa ăn thả vàng), vì vậy họ mới tin tôi thật sự đã bị nhốt ở đây nhưng làm cách nào mà tôi ra khỏi đó, họ không thể nào giải thích được. Tôi không biết người đàn bà tốt bụng đó là ai nhưng tôi xin cảm ơn bà ta rất nhiều.

Còn cái thằng Donald thì bị ba mẹ anh ta phạt ba roi vì cái tội nhốt tôi. Từ đó anh ta không còn dám chọc phá tôi nữa, không biết vì anh ta sợ bị ba mẹ đánh hay là vì sợ người đàn bà tốt bụng theo nhát anh ta...